

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 74/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 270/2011 z 25. januára 2012 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 183/2014 zo 16. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“ alebo „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 270/2011 z 25. januára 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 183/2014 zo 16. marca 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľka v súvislosti s doterajším priebehom konania pred všeobecnými súdmi uvádza:

«V konaní vedenom pred Okresným súdom Ružomberok... pod sp. zn. 5 C 104/2009 sa sťažovateľ... v procesnom postavení žalobcu domáhal voči žalovaným určenia, že záložná zmluva k nehnuteľnostiam zo dňa 16. 5. 2007 je neplatná a súčasne, že zmluva o predaji predmetu záložného práva zo dňa 2. 4. 2008, je neplatná. Daná formulácia žalobného návrhu vychádzala z uznesenia krajského súdu, ktorý vo výrokovej časti uznesenia zo dňa 5. 2. 2009 sp. zn. 9 Co 26/2009 uložil sťažovateľovi podať „žalobu o určenie neplatnosti Záložnej zmluvy k nehnuteľnostiam č. 1/2007 zo dňa 16. 5. 2007 a Zmluvy o predaji predmetu záložného práva zo dňa 2. 4. 2008...“ ...

Počas konania sp. zn. 5 C 104/2009 došlo k vydraženiu sporných nehnuteľností v dobrovoľnej dražbe. Z toho dôvodu dňa 9. 12. 2009 podal sťažovateľ na okresný súd ďalšiu, v poradí druhú žalobu, o určenie neplatnosti dražby. Prebiehajúce konanie bolo pod poznámkou pod č. P 2 432/09 poznačené na list vlastníctva č. [REDACTED]. Uznesením zo dňa 15. 12. 2009 okresný súd prerušil konanie o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného na rovnakom súde pod sp. zn. 5 C 104/2009. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 4. 2. 2010...

Rozsudkom zo dňa 31. 5. 2011, č. k. 5 C 104/2009-248 okresný súd žalobu zamietol, a to s odôvodnením, že s ohľadom na zmenu zápisu vlastníctva, ku ktorej došlo pri dobrovoľnej dražbe, sa otázky riešené v tomto konaní (neplatnosť záložnej zmluvy a zmluvy o prevode založenej veci) stali iba otázkami predbežnými a na ich vyriešení teda nemôže mať žalobca naliehavý právny záujem. Okresný súd ďalej poukázal na to, že riešenie otázok podstatných v tomto spore by prichádzalo do úvahy vtedy, ak by bol taký rozsudok záväzný pre osoby, ktoré nadobudli zápis vlastníctva v čase, keď bola v katastri

nehnutelností vyznačená poznámka o prebiehajúcim súdnom spore v súlade s § 44a a § 159a OSP. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozsudkom zo dňa 25. 1. 2012 sp. zn. 7 Co 270/2011 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Na doplnenie vecnej správnosti uviedol, že nieto dôvodu, aby sa v danom konaní riešila otázka, ktorá má povahu predbežnej otázky vo vzťahu k inému začatému súdnemu konaniu o neplatnosť dražby, ktorú prejudiciálnu otázku si konajúci súd v tomto konaní môže posúdiť sám. Rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudli právoplatnosť dňa 22. 2. 2012...

Okresný súd rozsudkom zo dňa 15. 8. 2012, č. k. 2 C 178/2009-98, žalobu sťažovateľa o určenie neplatnosti dražby v celom rozsahu zamietol. V odôvodnení poukázal na to, že aj v súvislosti s konaním okresného súdu vedeným pod sp. zn. 5 C 104/2009 sťažovateľ ako žalobca neunesol dôkazné bremeno o tom, že by dobrovoľná dražba sporných nehnuteľností mala byť neplatná. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 30. 5. 2013, č. k. 10 Co 229/2012-145, rozsudok okresného súdu potvrdil (ďalej len „Rozsudok“). Tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 31. 7. 2013...»

V súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkom krajského súdu sťažovateľka uvádza:

„Jadrom tejto ústavnej sťažnosti je fakt, že postup súdov v tejto veci nebol neštandardný, pokiaľ by sme vnímali hore opísané konania oddelene, avšak pokiaľ ich vnímame vo vzájomnej súvislosti (v akej aj skutkovo i právne nesporne sú), tak postup súdov možno označiť ako zjavne formalistický, bez vnímania širších súvislostí svedčiacich v prospech sťažovateľa a vylučujúcich právne posúdenie, prijaté súdmi v tejto veci. Skôr, ako by súdy pristúpili vo veciach vedených pred okresným súdom pod sp. zn. 5 C 104/2009 a sp. zn. 2 C 178/2009 k akémukoľvek (hoci aj procesnému) rozhodnutiu, bol východiskový stav taký, že na okresnom súde prebiehali dve konania skutkovo i právne súvisiace, jedno o určenie neplatnosti záložnej zmluvy a zmluvy o prevode založenej veci a druhé konanie o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktoré bolo i vyznačené v katastri nehnuteľností. Jediný ďalší správny procesný postup súdu z tohto východiskového bodu (ktorým by súd naplnil účel súdnej ochrany) by sa javil taký, že v súlade s § 112 ods. 1 OSP

mali byť tieto konania spojené na spoločné konanie. Okresný súd však uznesením zo dňa 15. 12. 2009 č. k. 2 C 178/2009-5 rozhodol tak, že konanie o neplatnosti dobrovoľnej dražby prerušil až do právoplatného skončenia veci vedenej na rovnakom súde pod sp. zn. 5 C 104/2009. Následne, pokiaľ (rovnaký) okresný súd ďalej konal vo veci sp. zn. 5 C 104/2009 a žalobu v tejto veci zamietol z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu práve z dôvodu, že po začatí konania došlo k dobrovoľnej dražbe sporných nehnuteľností – nezohľadniac, že konanie o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby bolo prerušené práve z dôvodu tohto konania – možno postup súdov v tejto veci hodnotiť ako odopretie spravodlivosti. Sám okresný súd teda svojím procesným postupom vmanipuloval sťažovateľa do situácie, že obidve konania neboli posudzované vo vzájomnej súvislosti a nadväznosti, ale osobitne, kuso, odtrhnuto jedno konanie od druhého v prípade konania vedeného pod sp. zn. 5 C 104/2009 a zas v prípade konania 2 C 178/2009 s ohľadom na pre sťažovateľa nepriaznivý výsledok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 104/2009. Prístup súdov teda možno hodnotiť ako taký, ktorý prílišným formalizmom pri aplikácii práva odoprel materiálnu ochranu zákonnosti pri právach sťažovateľa, ktorých ochrany sa domáhal v občianskoprávnom konaní. Súdny teda v danom prípade opomenuli základnú úlohu konania pred nimi, ktorou je a bola záruka zákonnosti v zámere slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie (por. § 3 OSP resp. základné princípy CSP). Tým, že súdy opomenuli vnímať obidve konania ako súvisiace a nadväzujúce súčasne prehliadli aj to, že v prípade kladného výsledku oboch konaní by sa dosiahol pre sťažovateľa výsledok, ktorý by zohľadňoval všetky súvisiace a nadväzujúce úkony pri prevode jeho majetku a súčasne, pri zriaďovaní vecných práv tretích osôb na tomto majetku. Argumentácia krajského súdu v Rozsudku, o tom, že niet dôvodu, aby sa v danom konaní riešila otázka, ktorá má povahu predbežnej otázky vo vzťahu k inému začatému súdnemu konaniu o neplatnosť dražby, ktorú prejudiciálnu otázku si konajúci súd v tomto konaní môže posúdiť sám úplne obchádza fakt, že v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v prípade rozsudku v prospech sťažovateľa by v súlade s § 34 ods. 2 katastrálneho zákona orgán katastra vrátil stav v katastri pred zápisom dobrovoľnej dražby, teda by obnovil zápis žalovaného v 3. rade ([REDACTED]) a zápis záložného práva, t. j. tých úkonov, ktoré rozporoval sťažovateľ práve v tomto konaní. Práve úspech sťažovateľa v obidvoch konaniach by zabezpečil pre sťažovateľa stav, že by bol znovu zapísaný ako vlastník sporných nehnuteľností

nezaťažených ním namietaným záložným právom, a to práve postupom katastra podľa § 34 ods. 2 katastrálneho zákona. Súčasne, netreba ani prehliadnúť skutočnosť, že domáhať sa neplatnosti dobrovoľnej dražby je postup, ktorý pre sťažovateľa vyplynul z osobitnej právnej úpravy (zákon č. 527/2003 Z. z.) a domáhať sa určenia neplatnosti záložnej zmluvy a neplatnosti zmluvy o prevode založenej veci je postup, na ktorý inštruoval sťažovateľa krajský súd v uznesení zo dňa 5. 2. 2009 sp. zn. 9 Co 26/2009. Rozsudok a teda krajský súd rozhodujúc ako súd odvolací, sa nevysporiadali ústavne akceptovateľným spôsobom s podstatnými námietkami, na ktorých spočíval procesný útok sťažovateľa ako žalobcu v podaných žalobách. Odôvodnenie Rozsudku tak nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na zásadné skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecné súdy majú totiž povinnosť vysporiadať sa so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo účastníci konania tvrdia, ak to má vzťah k prejedávanej veci. Pokiaľ všeobecné súdy si túto zákonnú povinnosť nesplnia, a to jednak tým, že sa so zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaoberajú vôbec, alebo sa s nimi vysporiadajú nedostatočným spôsobom, má to za následok vadu konania premietajúcu sa ako zásah do ústavou zaručeného práva na spravodlivý proces (I. ÚS 548/2015).“

Sťažovateľka vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu osobitne uvádza:

„Pokiaľ ide o posúdenie, že touto ústavnou sťažnosťou je namietané i rozhodnutie najvyššieho súdu (Uznesenie), tak na odôvodnenie takého postupu sťažovateľ uvádza, že najvyšší súd si v dovolacom konaní podľa názoru sťažovateľa nesplnil povinnosti, ktoré mu vyplývajú z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a tou je chrániť základné práva. Prípustnosť dovolania v tejto veci bola vyložená najvyšším súdom nadmieru reštriktívne, čím najvyšší súd odoprel sťažovateľovi prístup k účinnému prostriedku nápravy porušenia práv sťažovateľa, ktorých sa dopustili súdy nižšieho stupňa.“

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 25. 1. 2012, sp. zn. 7 Co 270/2011 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. 3. 2016, sp. zn. 6 Cdo 183/2014, porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25. 1. 2012, sp. zn. 7 Co 270/2011 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. 3. 2016, sp. zn. 6 Cdo 183/2014, sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinné zaplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne vyčíslenú náhradu trov konania, k rukám jeho právneho zástupcu, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých

sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

II.1 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu

Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je najprv potrebné poukázať na názor ústavného súdu, podľa ktorého v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolenie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09,

I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010) s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť [porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54].

Keďže uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 13. júna 2016 a sťažnosť bola sťažovateľkou podaná na poštovú prepravu 15. augusta 2016, ktorý pripadol na pondelok, ústavný súd považuje lehotu na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu za dodržanú.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľka spolu so sťažnosťou nedoručila kópiu napadnutého rozsudku krajského súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, a to ani do dňa jej predbežného prerokovania (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka síce v sťažnosti uvádza, že rozsudok krajského súdu nemohla spolu so sťažnosťou predložiť, pretože jej pôvodný právny zástupca 16. mája 2013 náhle zomrel a sťažovateľke *„sa napriek... jej snahe nepodarilo zadovážiť od pozostalých menovaného advokáta spisovú dokumentáciu k tomuto prípadu“*, avšak predmetné tvrdenie nevysvetľuje, prečo tak sťažovateľka nemohla urobiť v neskoršom období alebo prečo si nemohla zaobstarat' napadnuté rozhodnutie krajského súdu priamo z príslušného spisu krajského súdu vyhotovením jeho kópie, ale vyžiadanim si jeho rovnopisu.

V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť smerujúca proti rozsudku krajského súdu v predloženej podobe nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že argumentácia sťažovateľky je vedená len v rovine polemiky s právnymi závermi krajského súdu, s ktorými sa ústavný súd oboznámil z ich rekapitulácie obsiahnutej v uznesení najvyššieho

súdu a je výlučne výrazom jej odlišného hodnotenia veci, aké zastáva krajský súd, do posúdenia ktorého by ústavný súd nebol ani oprávnený ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Spôsob, akým krajský súd posúdil v okolnostiach danej veci otázku naliehavého právneho záujmu sťažovateľky na ňou požadovanom určení neplatnosti záložnej zmluvy k nehnuteľnostiam zo 16. mája 2007 a zmluvy o predaji predmetu záložného práva z 2. apríla 2008, a to v súvislosti s jej hodnotením k prebiehajúceho konaniu o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby, sa pohybuje v rámci obvyklého významu krajským súdom interpretovaného pojmu, a predstavuje tak jednu z možných výkladových alternatív, pričom ústavný súd v rámci svojej právomoci nie je povinný korigovať právne názory všeobecných súdov za predpokladu, že na danú vec existujú dva odlišné právne názory, ktoré sú ústavne udržateľné. V tejto súvislosti je potrebné aj s poukazom na závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti ESLP uviesť, že princíp právnej istoty, ktorý bol nastolený právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu, môže ustúpiť iba výnimočne, a to pre účely zaistenia korekcie závažných justičných omylov (pozri napr. rozsudok ESLP Ryabikh proti Rusku z 24. 7. 2003, sťažnosť č. 52854/99) a napravenia väd zásadného významu pre súdny systém, a nielen z dôvodu dosiahnutia právnej čistoty rozhodnutia všeobecného súdu (pozri napr. rozsudok ESLP Sutyazhnik proti Rusku z 23. 7. 2009, sťažnosť č. 8269/02).

Vzhľadom na absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie (polemika s právnymi závermi krajského súdu, ktorá stavia ústavný súd len do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov) by sťažovateľka ani po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí v zásade nebola spôsobilá preukázať namietané porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorého by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

II.2 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka najvyššiemu súdu vytýka, že „*prípustnosť dovolania v... jej veci bola vyložená... nadmieru reštriktívne, čím jej*

najvyšší súd odoprel... prístup k účinnému prostriedku nápravy porušenia práv..., ktorých sa dopustili súdy nižšieho stupňa“.

Ústavný súd viazaný petitom sťažnosti (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) uvádza, že sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru svoju sťažnosť v tomto smere bližšie neodôvodnila.

Ústavný súd v tejto súvislosti konkrétne uvádza, že sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem všeobecného konštatovania o porušení ňou označených práv podľa ústavy a dohovoru reštriktívnou interpretáciou a následnou aplikáciou pravidiel upravujúcich podmienky prípustnosti dovolania toto svoje tvrdenie bližšie argumentačne nerozpracovala aspoň do takej podoby, z ktorej by bolo zrejmé, akého konkrétneho interpretačného excesu sa mal najvyšší súd dopustiť v súvislosti s právnym poudením podmienok prípustnosti jej dovolania.

Ústavný súd ďalej uvádza, že v prípade, ak účastník konania zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom svoju sťažnosť dostatočným spôsobom nekonkretizuje, a tým ústavnému súdu neobjasní vzťah medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namieta, nemôže zároveň očakávať, že ústavný súd nahradí nedostatok jeho procesnej aktivity v tomto smere. Sťažovateľa v tomto smere zaťažuje jeho procesná povinnosť predostrieť dostatočne konkretizované tvrdenia, keďže primeranosť odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu možno posudzovať iba vo vzťahu k určitému špecifickému tvrdeniu účastníka konania, ktorým aspoň v základných bodoch ozrejmi príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom a rozhodnutím všeobecného súdu a označeným základným právom a slobodou, ktorých porušenie namieta.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v predloženej podobe v časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že ani tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta), pričom v tejto súvislosti vychádzal ústavný súd z toho, že podľa údajov uvedených v sťažnosti sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom.

Keďže predmetná sťažnosť v tejto časti neobsahuje dostatočné odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2018